

i selve Leiren; han sammenlignede dernæst dette Resultat med visse andre Tal, som han nævnte ved Siden af. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg ikke tror, at det er ganske korrekt, naar man foretager en Sammenligning af disse Forslags Virkninger med Resultaterne fra Leirsamlingen ifjor, idet denne jo, som vi vide, foregik under aldeles exceptionelle Forhold. Vil man foretage en Sammenligning, maa man selvfølgelig holde sig til de Leirsamlinger, som have fundet Sted tidligere, og med Hensyn til dem nævnte den høitærede Minister, at de havde haft en Øvelsestid af mellem 23 og 30 Dage, og mente, at Forskjellen mellem hans 14 Dage og de tidligere 23—30 Dage ikke var saa overordentlig stor. Jeg kan ikke se Andet, end at, naar man trækker 14 fra 30, faar man netop en Forskjel paa Øvelsestiden, som er lig den nu foreslaaede Afforningstid, og at denne Forskjel altsaa synes at komme frem paa en meget naturlig Maade; men hvad det yderligere gjælder om ved Sammenligning paa dette Punkt, det er, at den høitærede Minister efter sin Opfattelse af, hvad der har Betydning for Sammenarbejdningen af Fodfolksafdelingen, slet ikke tog Hensyn til, hvad jeg vedblivende maa tage Hensyn til, nemlig selve Marschdagene, som efter min Opfattelse ere uundværlige og nødvendige Øvelsesdage for Bataillonerne. Den høitærede Minister ansøgte, at det ikke kom saa nyt an paa de enkelte Afdelingers Øvelser, da Leiren var til for de større Troppesamlinger. Jeg beklager ikke at kunne være enig med den høitærede Minister paa dette Punkt. Det er naturligt, at der kan være forskellige Anskuelser om, hvad der maa ønskes som Planer for Fremtiden, og i saa Henseende maa den Enes Anskuelse jo staa som lige saa god som den Andens; men hvad det kommer an paa ved denne Sags Behandling, det er ikke Spørgsmaalet om de individuelle Anskuelser, som den One eller den Anden kan have, men de Bestemmelser, som ere indførte som gjældende for Afdelingernes Uddannelse. Jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at en tidligere Krigsminister, General Steinmann, i 1875 har approberet et Reglement for Fodfolkets Uddannelse, der, saavidt jeg veed, endnu gjælder for Hæren, og i hvilket der udtrykkelig er fastsat med Hensyn til Leirpøvelserne, at den første Krediedel af Liden skal anvendes til at indrette sig i Leiren og til Øvelser i Kompagnier og Batailloner, den anden Krediedel af Liden skal anvendes til Øvelser i Bataillon og Brigade og den sidste Krediedel endelig til større Manøvrer. Det er det gjældende Reglement, og i Genhold til dettes Bestemmelser maa man erkende, at den Plan, hvorefter Bataillonernes Uddannelse ifjor er paabegyndt, forudsætter, at de iaar endnu i Leirtiden faae yderligere Uddannelse saavel ved Marschøvelse som ved Anvendelsen af de forskellige Dele i Leirtiden i Overensstemmelse med Reglementet og uden nogen Afforning af

Leirtiden. Den høitærede Minister mente, at naar jeg udtalte mig saaledes, som jeg havde gjort, vilde mit Forlangende om at vise Respekt for det Bestaaende føre til, at Ministeren var hindret i sin frie Bevægelse, hindret i at indføre saadanne Reformers, som han ansaa for gavnlige, og at det selvfølgelig ikke kunde være Meningen, at han skulde respektere det Bestaaende, med mindre han ansaa det for at være rigtigt. Deri maa jeg naturligvis være enig med den høitærede Minister; men det, som jeg anser for uhenigtsmæssigt, er kun, at de Reformers, man vil indføre, komme uden Barsel og pludselig. Derksom man ønskede at anstille et Affortølsesforsøg af en saadan Bestaaenhed som det, den høitærede Minister nu foreslaar, havde det været billigt, om de Batailloner, som nu skulle i Leiren, og hvis Mandstabs Uddannelse er begyndt ifjor i April Maaned, havde faaet Barsel derom, istedetfor at de nu i god Tro have havt Ret til at stole paa det ved det gjældende Reglement givne Tilfald om, at deres Uddannelse skulde fortsættes paa sædvanlig Maade. Det, som man nu paataenter at gjøre, er ikke en Behudelse af en Fremtidsreform, men et Brud paa den Plan, som Bataillonerne i Genhold til det bestaaende Reglements Forskrifter have været berettigede til at vente den alt paabegyndte Uddannelse afluttet efter. Er der den høitærede Minister, at der skulde være Bestemmelser i de gjældende Reglementer og Programmer, som ikke ere hensigtsmæssige, skal jo Ingen være villigere end jeg til at anerkende det aldeles Naturlige i, at den høitærede Minister foranlediger de nødvendige Forandringer foretagne; men jeg anser det for meget ønskeligt, at der ved Indførelsen af Fremtidsplaner tages det fornødne Hensyn til den tidligere Udbildning, saaledes, at der ved alle den Slags Reformers gives en kortere Overgangstid. Den høitærede Minister sagde, at det, at begynde med Marschøvelser, var ubehøvet; men jeg skal dog i den Henseende gjøre opmærksom paa, at efter den Maade, hvorpaa Øvelserne hidtil have været ordnede, have Marschøvelserne været delte saaledes, at Halvdelen af dem kom bagefter, og Halvdelen gik forud for Leirtiden. Den høitærede Minister mente, at man ikke skulde maatte begynde med Marscherne, man skulde gaa successtot frem, og han begrundede sin Anskuelse derpaa, at der ikke paa Rejemarscherne blev holdt den nødvendige Disciplin, og at det var et sørgeligt Syn at se Bataillonerne paa Marschen. Jeg tilstaar ganske arligt, at jeg ikke paa nogen Maade kan slutte mig til denne Udtalelse fra den høitærede Ministers Side; jeg er overbevist om, at der under Bataillonernes Marsch har været hævdet en saa alvorlig Disciplin som muligt. Jeg vilde overordentlig beklage, om det Modsatte havde været Tilfældet; men jeg har ikke nogensomhelst Grund til at antage, at Bataillonernes Marsch har været noget sørgeligt Syn. Men dersom den høitærede Minister